

- 2) Czy okoliczność, że w odniesieniu do dostaw w ramach zamówienia publicznego części zamiennych do autobusów przeznaczonych do świadczenia usługi publicznej indywidualny oferent może określić się jako „producent” nieoryginalnej części zamiennej przeznaczonej do określonego pojazdu, w szczególności w przypadku gdy część ta należy do jednej z kategorii części objętych przepisami technicznymi wymienionymi w załączniku IV (Wymogi do celów homologacji typu WE pojazdów) do dyrektywy 2007/46/WE, jest zgodna z prawem Unii, w szczególności z art. 3 pkt 27 dyrektywy 2007/46/WE, czy też wspomniany oferent musi jednak udowodnić – w odniesieniu do każdej z oferowanych w ten sposób części zamiennych oraz w celu poświadczenia jej równoważności ze specyfikacją techniczną zamówienia –, że jest osobą odpowiedzialną wobec organu udzielającego homologacji za wszystkie aspekty procesu homologacji, a także za zgodność produkcji i odpowiedni poziom jakości, jak również, że uczestniczy bezpośrednio przynajmniej w niektórych etapach produkcji części podlegającej homologacji? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, w jaki sposób należy przedstawić rzeczony dowód?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/46/WE z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2021 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-70/21)

(2021/C 128/34)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kostantinidis, M. Noll-Ehlers)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

A) Stwierdzenie, że Republika Grecka:

- przekraczając w sposób systematyczny i stały dopuszczalne wartości stężeń PM_{10} w odniesieniu do obowiązującej od roku 2005 dobowej wartości dopuszczalnej w strefie/aglomeracji EL0004 Salonik, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy 2008/50/WE (¹);
- nie podejmując do dnia 11 czerwca 2010 r. działań niezbędnych do zapewnienia zgodności z dopuszczalnymi wartościami PM_{10} w strefie/aglomeracji EL0004 Salonik, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50 (w związku z sekcją A załącznika XV do wspomnianej dyrektywy), w szczególności przewidzianemu w art. 23 ust. 1 akapit drugi tej dyrektywy zobowiązaniu określenia odpowiednich działań, tak aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy.

B) Obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Poprzez zarzut pierwszy skargi Komisja podkreśla, że dyrektywa 2008/50 w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy zobowiązuje państwa członkowskie do ograniczenia narażenia ludności na pył (PM_{10}). Komisja twierdzi na podstawie przekazanych jej sprawozdań rocznych dotyczących jakości powietrza, że Republika Grecka trwale nie zapewniła zgodności z dobowymi dopuszczalnymi wartościami w aglomeracji EL0004 Salonik po roku 2005, w którym stała się obowiązkowa zgodność z dobowymi i rocznymi dopuszczalnymi wartościami PM_{10} (początkowo na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 1999/30/EWG, następnie na podstawie art. 13 dyrektywy 2008/50).

Poprzez zarzut drugi skargi Komisja zauważa, że w art. 23 ust. 1 akapit drugi dyrektywy nałożono na państwa członkowskie w przypadku przekroczenia wartości dopuszczalnych jasny i niezwłoczny obowiązek opracowania planów ochrony powietrza obejmujących odpowiednie działania, tak aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy. Komisja utrzymuje, że wbrew art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50 Republika Grecka nie opracowała odpowiedniego planu ochrony powietrza w odniesieniu do aglomeracji EL0004 Salonik.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. 2008, L 152, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-635/18, Industrial Química del Nalón SA/Komisja, wniesione w dniu 3 lutego 2021 r. przez Química del Nalón SA, dawniej Industrial Química del Nalón SA

(Sprawa C-73/21 P)

(2021/C 128/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Química del Nalón SA, dawniej Industrial Química del Nalón SA (przedstawiciele: P. Sellar, advocaat, adwokaci K. Van Maldegem, M. Grunchard.)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii i Europejska Agencja Leków

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
- rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczący tego, że stwierdzenie przez Sąd, iż argument wnoszącego odwołanie, że Komisja popełniła oczywisty błąd, nie musiał koniecznie również oznaczać argumentu, iż Komisja naruszyła obowiązek staranności, jest błędne pod względem prawnym.

Zarzut drugi dotyczący tego, że Sąd naruszył prawo, gdy zastosował domniemany brak przejrzystości prawnej pkt 4.1.3.5.5 załącznika I do rozporządzenia nr 1272/2008 (¹) jako podstawę oddalenia argumentacji prawnej faktycznie podniesionej przez wnoszącego odwołanie.

Zarzut trzeci dotyczący tego, że Sąd nie mógł oprzeć się na ustaleniu, że ramy prawne były złożone w celu usprawiedliwienia nieuwzględnienia przez Komisję nierozpuszczalności w wodzie paku, wysokotemperaturowej smoły węglowej (CTPHT). Sąd zajął odmienne stanowisko we wcześniejszej sprawie powiązanej (sprawa T-689/13 DEP, Bilbaína de Alquitranes SA i in. Komisja Europejska). Bez jakiegokolwiek wyjaśnienia w przedmiocie zajęcia odmiennego stanowiska, rozumowanie Sądu jest niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne.

Zarzut czwarty dotyczący tego, że Sąd niesłusznie zastosował zwykłe kryterium należytej staranności. Poprzez stwierdzenie, że Komisja zachowała się w taki sposób, w jaki zachowałby się każdy inny zwykły, działający z należytą starannością organ administracyjny, Sąd zastosował niewłaściwy i nieodpowiedni element porównania w celu oceny należytej staranności i zwyczajności Komisji.

Zarzut piąty dotyczący tego, że uzasadnienie Sądu jest niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne w zakresie, w jakim Sąd orzekł, bez wskazania żadnego dowodu i jedynie w oparciu o opinię rzecznika generalnego, iż Komisja mogła mieć trudności przy korygowaniu swego oczywistego błędu w ocenie, tym samym sugerując, że podejście Komisji należy usprawiedliwić.